

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Mgr. M. P.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

za účasti: 1) **V. P.**
bytem X
2) **R. M.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. 071869/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. 071869/2020/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Vlašim ze dne 19. 2. 2020, č. j. VÝST 5999/20-MAZ, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v

záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vlašim (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2020, č. j. VÝST 5999/20-MAZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a zároveň jako opožděné zamítl odvolání osoby zúčastněné na řízení 1). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1) nařídil odstranění stavby „*Oplocení na pozemku č. XA v katastrálním území H.*“ (všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nachází v totéž katastrálním území), přičemž tuto stavbu vymezil jako oplocení na pozemku parc. č. XA podél společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB, v celkové délce 21 m, o celkové výšce 2,87 m, které se skládá z osmi kónických kamenných sloupků výšky 0,9 m se základnou 0,25 m x 0,35 m (dále jen „kamenné pilíře“) a trubek s tkaninou výšky 1,97 m (dále společně jen jako „sporná stavba“). Sporná stavba byla postavena bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu stavebního úřadu a nebyla dodatečně povolena.

2. Žalobce předně namítá, že sporná stavba je součástí staré opěrné zdi a představuje stavbu, která podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „stavební zákon“) nevyžaduje žádné rozhodnutí, opatření či jiný úkon stavebního úřadu, neboť byla provedena v režimu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Kamenné pilíře byly vystavěny ke stejnému účelu jako opěrná zeď podle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, přičemž se jedná o menší opěrný prvek, který je nedílnou součástí opravované zdi. Proto menší stavba, tj. (opěrné) kamenné pilíře naplňující stejná kritéria jako stavba větší (opěrná zeď) nevyžadující stavební povolení, rovněž stavební povolení nevyžaduje.
3. Dále žalobce namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav. Oplocení sporné stavby má totiž výšku 195 až 198 cm, nikoliv 278 cm, jak uvádí správní orgán I. stupně. Žalovaný se touto otázkou nezabýval, přičemž se nesprávně ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle kterého kamenné pilíře jsou součástí oplocení a který je započítal do výšky oplocení, ačkoliv oplocení samotné začíná až kovovými trubkami nad kamennými pilíři, které jsou zpevněním a součástí zdi (rozhrady), nikoliv součástí oplocení.
4. Žalovaný se podle žalobce nezabýval sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018, č. j. VYST 75137/18-MAZ, na jehož základě měl žalobce za to, že spornou stavbu realizuje v režimu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Ke změně názoru úřední osoby došlo až po realizaci sporné stavby, čímž byla porušena jeho dobrá víra. Žalovaný se nevypořádal ani s odborným vyjádřením ze dne 17. 6. 2019, podle kterého kamenné pilíře lokálně zesilují stávající opěrnou zeď, která je v neuspokojivém stavu.
5. Žalobce dále tvrdí, že mu v důsledku nesprávného úředního postupu úřední osoby správního orgánu I. stupně vznikla škoda, neboť realizace sporné stavby byla finančně náročná. Domáhá se rovněž využívání zjednodušujících postupů podle § 4 stavebního zákona.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje, aby ji soud zamítl. Uvádí, že žalobce nerozlišuje mezi stavbou oplocení do 1 m výšky a na ní existujícího oplocení do 2 m výšky, která nevyžaduje povolení stavebního úřadu, od stavby oplocení na kamenných pilířích celkové výšky 287 cm, která takové povolení vyžaduje (z důvodu překročení výšky 2 m). Žalobce nevysvětlil, jak mohou kamenné pilíře na pozemku žalobce být nedílnou součástí opěrné zdi osoby zúčastněné na řízení 2), jestliže stavba je podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský

zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) součástí pozemku. Argumentační pravidlo „od většího k menšímu“ neobsahuje žádné ustanovení platné právní úpravy. Využití zjednodušujících postupů podle § 4 stavebního zákona neznámá, že stavby nebudou posuzovány podle § 79 stavebního zákona.

7. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření k žalobě pouze jinými slovy uvádí skutečnosti a argumenty obsažené v žalobě.
8. Osoba zúčastněná na řízení 2) ve vyjádření k žalobě uvádí skutečnosti týkající se původního stavu rozhrady (původní zdi a plotu) a poukazuje na soukromoprávní ujednání o její opravě a údržbě mezi ní a žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 1). Se žalobou nesouhlasí. Spornou stavbou došlo ke znemožnění údržby a opravy původní zdi a plotu, neboť nyní je k nim znemožněn přístup z její strany.
9. V reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2) žalobce shrnul dosavadní historický vývoj týkající se rozhrady jakož i sousedských sporů. Následně stručně shrnul argumentaci obsaženou již v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel dne 15. 5. 2018 podnět osoby zúčastněné na řízení 2) týkající se sporné stavby (označený jako „žádost o vyřízení stížnosti“). Z přiložené fotografické dokumentace mimo jiné vyplývá, že vedle stávající opěrné zdi žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) přistavují na své straně novou opěrnou zeď a kamenné pilíře.
11. Součástí předloženého správního spisu je rovněž (i) protokol z kontrolní prohlídky ze dne 8. 6. 2018; (ii) protokol z kontrolní prohlídky a místního šetření ze dne 3. 1. 2019 a (iii) protokol z místního šetření ze dne 3. 4. 2019. Z těchto protokolů mimo jiné vyplývá, že vedle stávající opěrné zdi byla stavěna a postavena nová opěrná zeď a k ní se pojící sporná stavba.
12. Dne 29. 10. 2018 učinili žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) u správního orgánu I. stupně podání („dotaz“), v němž uvedli, že opěrná zeď má výšku 1 m a kamenné pilíře mají výšku 55 až 75 cm, přičemž mají tvořit základ k oplocení o výšce 2 m z vertikálních ocelových trubek s nataženou stínicí folií a bambusovými rohožemi. Správního orgánu I. stupně se přitom dotázali: „Lze na tyto naše opěrné sloupky (pilířky) + opěrnou zeď nainstalovat plot výšky 2 m dle par. 79 písm. f)?“
13. Opatřením ze dne 31. 10. 2018 správní orgán I. stupně reagoval na dotaz žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) kladným stanoviskem k zamýšleným stavbám, přičemž výslovně uvedl, že „pokud výše uvedená opěrná zídka výšky 1 m a na ní provedené oplocení výšky 2 m nebrání s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím, jedná se o stavby, které podle stavebního zákona nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas“.
14. Podáním ze dne 28. 2. 2019 oznámili žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) správnímu orgánu I. stupně dokončení stavby opěrné zdi, opěrných kamenných pilířů a kovových sloupků s upevněnou stínicí tkaninou.
15. Opatřením ze dne 27. 5. 2019, č. j. VYST 15950/19-MAZ, správní orgán I. stupně oznámil žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1) zahájení řízení o odstranění sporné stavby podle §

129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Zároveň byly tyto osoby poučeny o možnosti požádat o dodatečné povolení sporné stavby.

16. Na opatření správního orgánu I. stupně ze dne 27. 5. 2019 reagoval žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) podáním ze dne 19. 6. 2019, ve kterém uvádí, že sporná stavba byla provedena v režimu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, což podpořili odborným vyjádřením ze dne 17. 6. 2019. Z něj mimo jiné plyne, že podmínky stanovené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nebyly splněny.
17. Z listiny „Prohlášení stavebního dozoru o provedení stavby – reakce na Oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 27. května 2019 pod č. j. VYST 185950/19-MAZ“ autorizované inženýrky pro pozemní stavby Ing. J. T. ze dne 17. 6. 2019 (dále jen „odborné vyjádření autorizované inženýrky“) vyplývá, že kamenné pilíře v rámci sporné stavby jsou *„pilíře, které lokálně zesilují stávající opěrnou zeď a jsou její nedílnou součástí“*, proto se má jednat o stavbu splňující podmínky § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, která stavební povolení nevyžadovala.
18. Následně opatřením ze dne 16. 7. 2019, č. j. VYST 21122/19-MAZ, správní orgán I. stupně informoval žalobce a osobu zúčastněnou na řízení 1) o tom, že z předchozích místních šetření a ústních jednání není zřejmé, že by kamenné pilíře byly součástí stávající zdi, neboť ta není v jejich vlastnictví. Zároveň správní orgán I. stupně uvedl, že pokud ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto opatření nebude předložen souhlas vlastníka zdi, že kamenné pilíře jsou součástí jeho zdi, bude správní orgán I. stupně pokračovat v řízení o odstranění sporné stavby.
19. Na opatření správního orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2019 reagoval žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) podáním ze dne 5. 8. 2019, ve kterém uvádí, že stávající zeď je rozhradou ve smyslu § 1024 a násl. občanského zákoníku, a proto jim svědčí vyvratitelná právní domněnka, že zeď mezi pozemky parc. č. XA a parc. č. st. XB je ve společném vlastnictví. Zeď se totiž nachází v hraniční části těchto pozemků a leží současně na obou těchto pozemcích.
20. Následně opatřením ze dne 4. 9. 2019, č. j. VYST 23421/19-MAZ, správní orgán I. stupně informoval žalobce a osobu zúčastněnou na řízení 1) o tom, že z předchozích místních šetření a ústních jednání vyplývá, že sporná stavba představuje *„nové oplocení, které bylo provedeno na pozemku č. XA [...] bez rozhodnutí/opatření stavebního úřadu, bez souhlasu vlastníka sousedního pozemku“*. Zároveň je opakovaně poučil o možnosti požádat o dodatečné povolení sporné stavby.
21. V podání ze dne 17. 9. 2019 zopakovali žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) argumentaci ohledně rozhrady, namítli nepřislusnost stavebního úřadu pro posouzení otázek vlastnického práva a poukázali na nevyvrácení právní domněnky ohledně vlastnického práva k hraniční zdi. Sporná stavba byla realizována na základě sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018.
22. Opatřením ze dne 14. 10. 2019, č. j. VYST 33717/19-MAZ, správní orgán I. stupně sdělil žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1), že *„občanský zákoník řeší soukromé právo a stavební zákon veřejné právo“*, přičemž poukázal na to, že posuzuje podle stavebního zákona to, zda dochází k údržbě stavby nebo ke stavebním úpravám, či zda vzniká nová stavba, a zda tyto činnosti vyžadují podle stavebního zákona rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Správní orgán I. stupně jako stavební úřad neposuzuje, zda hraniční zeď je

rozhradou, či nikoliv. Sporná stavba je podle správního orgánu I. stupně stavbou podle stavebního zákona, konkrétně je oplocením, a to podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona. Sporná stavba tak nevyžaduje stavební povolení či ohlášení, ale je potřeba alespoň územní souhlas. Při místním šetření bylo žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1) sděleno, že je možné sjednat nápravu úpravou oplocení tak, aby vyhovovalo § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona.

23. Opatřením ze dne 2. 1. 2020, č. j. VYST 64526/19-MAZ, správní orgán I. stupně vyzval žalobce a osobu zúčastněnou na řízení 1) k seznámení se s podklady rozhodnutí.
24. Podáním ze dne 28. 1. 2020 žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) správnímu orgánu I. stupně opakovaně sdělili své stanovisko k možnosti stavebního úřadu posuzovat otázku vlastnického práva k opěrné zdi. Zopakovali, že spornou stavbu provedli v dobré víře podle sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018.
25. Správní orgán I. stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že sporná stavba nesplňuje podmínky § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. O tomto závěru a o možnostech sjednat nápravu byli žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) poučeni, mimo jiné při místních šetřeních ve dnech 8. 6. 2018, 3. 1. 2019 a 3. 4. 2019. Při kontrolní prohlídce dne 8. 6. 2018 bylo zjištěno provedení osmi kamenných pilířů a kamenné zídky výšky cca 1,2 m. Tyto konstrukce nevyžadovaly povolení stavebního úřadu. Na žádost žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) jim správní orgán I. stupně sdělil, že opěrná zídka do 1 m výšky a na ní provedené oplocení výšky 2 m nehraničící s pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) poté osadili kamenné pilíře kovovými sloupky o výšce 2,06 m. Toto již opatření stavebního úřadu vyžadovalo, nicméně při místním šetření žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) správní orgán I. stupně ujistili, že oplocení není dokončené a bude upraveno tak, aby nevyžadovalo povolení. Dne 3. 4. 2019 bylo provedeno další místní šetření, při kterém bylo zjištěno, že kamenná zídka byla ubourána do výšky 0,9 m a trubky s tkaninou měřily 1,97 m, přičemž kamenné pilíře nelze považovat za opěrnou zeď. Správní orgán I. stupně žalobce a osobu zúčastněnou na řízení 1) vyzval ke zjednání nápravy tak, aby celková výška oplocení, tj. výška kamenného pilíře a výška trubky s tkaninou byla 2 m, popřípadě aby opěrná kamenná zeď byla provedena po celé délce společné hranice s pozemkem parc. č. st. XB tak, aby její výška byla maximálně 1 m, a na ní stojící oplocení (trubky s tkaninou) mělo výšku maximálně 2 m. Protože na toto žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) nereagovali a kamenné pilíře nejsou opěrnou zdí, jedná se o stavbu v režimu § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona, která vyžaduje územní souhlas, který však nebyl předložen. Z podání žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 28. 2. 2019 a 28. 10. 2019 a z protokolu o místním šetření ze dne 8. 6. 2018 vyplývá, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) se o stávající opěrné zdi vyjadřovali jako o stavbě osoby zúčastněné na řízení 2), a správní orgán I. stupně tak neměl důvod pochybovat o jejím vlastnickém právu k této zdi. S odborným vyjádřením autorizované inženýrky, podle které jsou kamenné pilíře nedílnou součástí stávající zdi, proto nesouhlasí. Souhlas osoby zúčastněné na řízení 2) s přístavbou kamenných pilířů nebyl dán. Rozhrada je pojem občanského zákoníku, přičemž na její existenci se musí shodnout oba spoluvlastníci, přičemž z dosavadního vývoje vyplývá, že sporná stavba představuje nové oplocení. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 2. 3. 2020, osobě zúčastněné na řízení 1) do vlastních rukou dne 26. 2. 2020.

26. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) společně odvolání, které předali k poštovní přepravě dne 16. 3. 2020 a v němž uvedli obdobné námitky jako v žalobě.
27. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím způsobem, který je uveden v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že předmětem řízení je sporná stavba na pozemku parc. č. XA, a nikoliv stávající oplocení na pozemku parc. č. st. XB. Argumentace rozhradou je proto irelevantní. Námitka týkající se provedení sporné stavby na základě sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018 je podle žalovaného zavádějící a podle předchozího průběhu správního řízení nedůvodná. Toto sdělení se zabývalo stavbou opěrné zdi výšky 1 m a na ní provedeného oplocení výšky 2 m, která ale není spornou stavbou. O parametrech stavby nevyžadující povolení stavebního úřadu byli žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) poučeni při kontrolní prohlídce dne 3. 1. 2019. Z protokolu z místního šetření ze dne 3. 4. 2019 pak vyplývá, že výška plotu nad opěrnou zdí byla snížena a toto oplocení nevyžaduje povolení. Touto částí plotu se tak správní orgán I. stupně nezabýval. Osm kamenných pilířů s trubkami a tkaninou má výšku 2,87 m. Tato část stavby proto podléhá povolení, které žalobce nepředložil. S vypořádáním jednotlivých námitek žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) správním orgánem I. stupně se žalovaný plně ztotožnil.

Posouzení žaloby soudem

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť k takovému postupu byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
29. Podle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují opěrné zdi do výšky 1 m nebo oplocení do výšky 2 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a které se nacházejí v zastavěném území či v zastavitelné ploše.
30. Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona územní souhlas postačí v případech stavebních záměrů uvedených v § 103.
31. Podle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební záměry uvedené v § 79 odst. 2.
32. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení, a to oplocení.
33. Ustanovení § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona umožňuje realizovat v něm uvedené stavby bez územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Jedná se tak o projev zásady přednostního využívání zjednodušujících postupů uvedené v § 4 odst. 1 stavebního zákona, na kterou odkazuje žalobce. Soud však musí dát za pravdu žalovanému v tom smyslu, že zjednodušující postupy mohou být využity pouze za podmínek, které zákon stanoví, a nelze proto s pouhým odkazem na § 4 odst. 1 stavebního zákona nepřihlížet k zákonným podmínkám platným pro ten či onen zjednodušující postup.

34. Soud dále v obecné rovině uvádí, že z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plyne požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45]. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).
35. Pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost zjistit obsah rozhodnutí nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, například tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Lze navíc dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
36. Konečně je třeba také uvést, že je přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového orgánu, pokud uzavře, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Se zřetelem k téže zásadě je také přípustné, aby odvolací orgán pouze převzal závěry vyslovené již prvostupňovým orgánem, aniž by se sám výslovně v odůvodnění rozhodnutí o odvolání těmito námitkami detailně zabýval. Pokud je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že se odvolací orgán otázkou (alespoň implicitně) zabýval a ztotožnil se s názorem vysloveným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla námitka účastníka vypořádána, a sám si tak odůvodnění obsažené v jeho rozhodnutí osvojil, pak rovněž nejde o nepřezkoumatelnost.

37. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek odkázal na závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Soud připomíná, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, a proto mezery v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou nahradit části odůvodnění obsažené v prvostupňovém rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
38. Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda sporná stavba odpovídá podmínkám stanoveným v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Mezi účastníky není sporné to, že část sporné stavby tvořená trubkami s tkaninou výšky 1,97 m představuje oplocení. Naopak se účastníci rozcházejí v posouzení toho, zda se sporná stavba skládá ze dvou samostatných částí: (i) opěrné zdi (případně také, zda jsou kamenné pilíře její součástí) a (ii) oplocení, anebo se jedná o stavbu jedinou (tj. oplocení tvořené ocelovými trubkami, tkaninou a kamennými pilíři).
39. Stavební zákon pojmy „oplocení“ [srov. § 2 odst. 1 písm. c), § 18 odst. 5, § 79 odst. 2 písm. f) a k) a § 103 odst. 1 písm. e) bod 14] a „opěrná zeď“ [srov. § 79 odst. 2 písm. f), § 104 odst. 1 písm. h) a § 105 odst. 6] používá, avšak sám je nedefinuje.
40. Za účinnosti starého stavebního zákona se opěrná zeď považovala za jednoduchou stavbu a oplocení za stavbu drobnou [srov. § 139b odst. 5 písm. e) a odst. 8 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 7. 1998, § 3 odst. 1 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, a § 2 odst. 1 písm. e) téže vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 1981].
41. Oplocení i zeď jsou rovněž podle současné právní úpravy stavby (ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 stavebního zákona). Je možné je vymezit prostřednictvím tří znaků. První znak představuje funkce, pro kterou byly postaveny a kterou mají splňovat.
42. Funkce *oplocení* spočívá v ohraničení určitého prostoru (např. pozemku, lesních školek, dřevin a lesních porostů), jehož účelem je ochrana tohoto místa nebo naopak ochrana vnějšího prostoru. Má sloužit k zabránění úniku z prostoru vymezeného oplocením nebo naopak vniknutí do něj zvenku. Občanský zákoník (a před ním již § 127 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013, respektive jeho § 130a ve znění účinném od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991) výslovně oplocení uvádí jako nástroj ochrany před imisemi, tj. jako prostředek k zajištění nerušeného výkonu sousedova vlastnického práva, s tím, že povinnosti jeho zřízení se lze domáhat u soudu (§ 1027). Účelem oplocení může být zabránění nejen pohybu, ale také průhledu.
43. I v případě *zdi* je její funkcí ohraničení určitého prostoru, nicméně tato funkce je až sekundární. Primární funkcí zdi je zpravidla funkce podpůrná (nosná) a ochranná. Můžeme proto rozlišit například hradební zdi (historicky vojensko-ochranná funkce), nosné zdi (podpěra střechy či stropů budov), obvodové zdi (ochrana prostoru uvnitř budovy, jejíž součástí zeď je), příčky (tzv. mezistěny rozdělující prostor uvnitř budovy), anebo **zdi opěrné** (zajištění ochrany a opory, zejména před sesunutím svahu či násypu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2006, sp. zn. 25 Cdo 300/2005, a Radimský, M. *Projektování pozemních komunikací. Modul 5. Opěrné a zárubní zdi*. Brno: Fakulta stavební Vysokého učení technického v Brně, 2007)).
44. Druhý znak spočívá v posouzení, zda daná stavba je samostatně stojící či je součástí stavby jiné (zpravidla budovy). V případě oplocení se totiž jedná pouze o samostatně stojící

stavbu. V případě zdi záleží na její funkci. Podpurné zdi typů nosných zdí jsou součástí budovy, kterou podpírají. To samé platí i pro obvodové zdi. Hradební zdi bývají pak zpravidla samostatně stojící. Opěrné zdi mohou být jak samostatně stojící, tak i součástí jiné stavby.

45. Třetí znak spočívá v použitém materiálu stavby. Zeď, na rozdíl od oplocení, nemůže být postavena například z „tradičních“ materiálů pro stavbu oplocení, mezi které lze řadit trubky či pletivo.
46. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že pro posouzení toho, jaká stavba je oplocením a jaká zdí, je rozhodující především její *funkce*. Ostatní znaky (sekundární a terciární) jsou znaky doplňující, které pro posouzení projednávané věci nehrají významnější roli.
47. Soud má za to, že správní orgán I. stupně reagoval na závěry vyplývající z odborného vyjádření autorizované inženýrky pouze na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, avšak nedostatečně. V této části správní orgán I. stupně ve své podstatě uvedl, že pokud vlastnické právo (které není nijak důkazně podloženo) ke staré opěrné zdi náleží osobě zúčastněné na řízení 2), pak sporná stavba nemůže být její součástí.
48. Správní orgán I. stupně se mylí, vychází-li z toho, že součástí určité (zejména nemovité) věci se v důsledku jednání jiné osoby než vlastníka věci původní nemůže stát věc jiná (srov. § 505 a násl. občanského zákoníku). Navíc důležitý aspekt celého posouzení je pouze aspekt skutkový, tj. zda určitá věc je součástí věci jiné, či nikoliv. K prokázání této skutečnosti předložili žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) právě odborné vyjádření autorizované inženýrky. Soud však na tomto místě zdůrazňuje, že soukromoprávní aspekt sporu není pro projednávanou věc určující. Podstatná pro ni je (jak bude vysvětleno dále) ve své podstatě otázka, zda sporná stavba představuje nástavbu, přístavbu, popřípadě stavební úpravu stávající opěrné zdi, tj. změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona, nebo zcela novou stavbu vystavěnou podél stávající opěrné zdi. Z hlediska podstaty námitek žalobce v předcházejícím řízení však tato distinkce nemá většího významu.
49. Ze správního spisu vyplývá, že podél společné hranice mezi pozemky parc. č. XA a parc. č. st. XB se nacházela stará opěrná zeď. Jelikož byla podle žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) v nevyhovujícím stavebně technickém stavu, postavili novou opěrnou zeď společně se spornou stavbou. Nová opěrná zeď není předmětem prvostupňového rozhodnutí, a proto se soud otázkou, zda splňuje podmínky § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, nezabýval.
50. Z odborného vyjádření autorizované inženýrky, jejíž závěry nebyly věcně žádným způsobem správními orgány vyvráceny, vyplývá, že kamenné pilíře sporné stavby lokálně zesilují stávající opěrnou zeď a jsou její součástí. Je sice pravdou, že z něj nevyplývá existence nové opěrné zdi, to však pro projednávanou věc nemá většího významu, neboť otázka, zda je nová opěrná zeď samostatnou věcí, či součástí staré opěrné zdi, je pro ni bezpředmětná. Podle odborného vyjádření autorizované inženýrky mají kamenné pilíře za cíl posílit stávající opěrnou zeď (tj. funkci podpurnou), jíž jsou zároveň součástí.
51. Určujícím faktorem pro posouzení, zda se v případě sporné stavby jedná pouze o (nové) oplocení (jak tvrdí oba správní orgány), anebo o opěrnou zeď tvořenou kamennými pilíři s oplocením, anebo oplocení postavené na kamenných pilířích představujících součást (tj. změnu) stávající opěrné zdi [jak tvrdí žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1)] jako její

výstupky, je účel (*funkce*) jednotlivých částí sporné stavby. Rozhodující je přitom zejména účel kamenných pilířů. Jestliže by totiž měly kamenné pilíře sloužit primárně k ukotvení ocelových trubek (a tvořit tak základ oplocení), nebylo by možné je z hlediska stavebních předpisů považovat za část opěrné zdi či samostatné opěrné zdi (srov. dále). Jestliže naopak jejich primárním účelem mělo být posílení stávající opěrné zdi, jejich povahu jako opěrných zdí, či součástí stávající opěrné zdi nelze vyloučit. Těmito otázkami se však správní orgány v předcházejícím řízení dostatečně nezabývaly, přestože z odborného vyjádření autorizované inženýrky povaha a účel kamenných pilířů jednoznačně vyplývá, a to jiná, než jak ji posoudily správní orgány. Správní orgány pouze uvedly, že s odborným vyjádřením autorizované inženýrky nesouhlasí, avšak aniž by tento „nesouhlas“ dostatečně podložily argumenty. Z odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí by přitom měla vyplývat jednoznačná odpověď na otázku, zda mají kamenné pilíře skutečně podpůrnou funkci ke stávající opěrné zdi, nebo zda naopak společně s trubkami s tkaninou představují oplocení a mají primárně zajistit některý z účelů oplocení nastíněných v bodu 42 tohoto rozsudku (tím že vytvoří základ pro ocelové trubky). Takové posouzení by mělo být rovněž náležitě důkazně podloženo. Jen tak by bylo možné považovat závěr správních orgánů za náležité a přezkoumatelně odůvodněný.

52. K dílčí námitce využití logického argumentu „od většího k menšímu“ pro případ subsumování kamenných pilířů pod pojem opěrné zdi, soud obecně v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě uvádí, že výklad právních norem za využití jednotlivých výkladových metod patří mezi základní požadavky výkladu právních norem, pro které neplatí, že musí být zachyceny textem obecně závazného právního předpisu. Učebnicové použití tohoto argumentu v obráceném gardu, tj. „od menšího k většímu“, přitom představuje příklad, že jestliže je po trávnicku zakázáno chodit, tím spíše je tam zakázáno ležet (srov. Gerloch, A. *Teorie práva*. 6. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 136). Žalobce má proto pravdu v tom, že i menší stavbu (kamenný pilíř), která slouží stejnému účelu jako opěrná zeď, by bylo možné za pomoci uvedeného argumentu podřadit pod pojem opěrné zdi ve smyslu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Stavební zákon totiž nedefinuje délku opěrné zdi, a v tomto se správní orgány mýlí. Za takové situace není vyloučeno, aby i jednotlivé kamenné pilíře představovaly v každém jednom případě opěrnou zeď. Tímto postupem by zároveň podle soudu nedošlo k extenzivnímu výkladu pojmu „opěrná zeď“. Takovým posouzením se ale správní orgány v projednávané věci nezabývaly.
53. Na tomto místě však musí soud mírně korigovat význam uvedeného rozlišování stavby „opěrné zdi“ a „oplocení“ z hlediska aplikace § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona a jeho dopadu na projednávanou věc.
54. Samotné odlišení „opěrné zdi“ od „oplocení“ samo o sobě nemá ze stavebně technického hlediska význam, v daném případě jde totiž o stavbu jedinou, která může být dílem opěrné zdi a dílem oplocení. Z hlediska dopadu § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona a odlišných výškových parametrů v něm pro opěrné zdi a oplocení však již takové odlišení musí být provedeno, byť jde do značné míry o umělé dělení jediného výsledku stavební činnosti.
55. Za výšku stavby se obecně považuje její výška od nejnižšího bodu přilehlého terénu. Jedná-li se o stavbu opěrné zdi na hranici dvou pozemků, z nichž jeden je položený níže a druhý výše, jejímž účelem je zpevnění svahu či zabránění sesunutí zeminy či jiných částí tvořících pozemek výše položený na pozemek níže položený, je třeba výšku opěrné zdi počítat od přilehlého terénu níže položeného pozemku. Je to ostatně logické, neboť taková opěrná

zeď má od přilehlého pozemku výše položeného zpravidla výšku nulovou či zápornou. Naproti tomu výšku stavby oplocení (a to i realizovaného na opěrné zdi) je třeba počítat od přilehlého terénu pozemku výše položeného.

56. Tento interpretační přístup by pak bylo třeba uplatnit v projednávané věci za předpokladu, že kamenné pilíře plní hlavní (primární) funkci opěrnou, a jsou proto „opěrnou zdí“. Za takové situace by sporná stavba mohla vyhovovat požadavkům § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, jestliže výška kamenných pilířů od přilehlého (nižšího) pozemku žalobce bude max. 1 m a zároveň na nich osazené trubky s tkaninou budou dosahovat výšky max. 2 m od přilehlého terénu (vyššího) pozemku osoby zúčastněné na řízení 2). Na těchto závěrech nemění nic ani ta skutečnost, že sporná stavba jako stavba jediná by za takových okolností byla kombinací opěrné zdi a oplocení. Již z výše uvedených úvah totiž vyplývá, že rozhodující je zde *funkce* jednotlivých částí sporné stavby. Z toho pak plyne rovněž další dílčí závěr, že pokud by za skutkových okolností nastíněných v tomto bodu některé části kamenných pilířů výškově přesahovaly úroveň hrany přilehlého (výše položeného) pozemku osoby zúčastněné na řízení 2), bylo by třeba tyto části (avšak jen v tomto rozsahu) z hlediska § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona započítat do regulativu pro výšku oplocení, nikoliv pro výšku opěrné zdi. Z hlediska funkce (účelu) těchto částí sporné stavby by se totiž již vytrácela jejich funkce opěrná, a proto by se svou povahou jednalo již o část oplocení (jako jeho svého druhu podezdívka).
57. Pokud by však na druhou stranu bylo prokázáno, že kamenné pilíře neplní funkci opěrnou, jejich hlavní (primární) funkcí by bylo ukotvení trubek s tkaninou (oplocení) v rámci sporné stavby. Pak by nebylo možné spornou stavbu v rozsahu kamenných pilířů pro účely aplikace § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona vůbec považovat za „opěrnou zeď“, ale šlo by o podezdívku plotu, a proto by citované ustanovení na spornou stavbu s ohledem na výšku takového plotu tyčícího se již od úrovně (nižšího) pozemku žalobce vůbec nedopadalo. Jinými slovy sporná stavba by vyžadovala rozhodnutí o umístění stavby či územní souhlas, bez nichž by realizována být vůbec nemohla. Všechny tyto otázky však přísluší posoudit primárně správnímu orgánu I. stupně, který tak (stejně jako žalovaný) v předcházejícím řízení neučinil.
58. Vzhledem k tomu, že oba správní orgány rezignovaly na to, aby se věcně vypořádaly s odborným vyjádřením autorizované inženýrky a aby se řádně zabývaly podřazením sporné stavby či jejích částí pod pojmy „opěrná zeď“ a „oplocení“ s ohledem na použití výškových regulativů obsažených v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
59. K námitce ohledně opatření správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018 soud uvádí, že je nadbytečné se jím věcně zabývat do doby, než bude postaveno najisto, zda sporná stavba vyhovuje (či nikoliv) požadavkům § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a proto vyžaduje rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas. Do toho okamžiku je tato otázka předčasná. Z důvodu hospodárnosti a vhodnosti však soud v obecné rovině nad rámec nezbytného odůvodnění uvádí, že nelze *a priori* vyloučit, že sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2018 v žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1) vyvolalo legitimní očekávání. Ti pak mohli jednat v dobré víře v obsah tohoto sdělení.
60. Ústavní soud k této problematice uvedl: „*Ústavní soud již ve své judikatuře konstatoval, že ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva,*

nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky.“ (nález ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 525/02, pak „každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí“. Zda v konkrétní věci vzniklo legitimní očekávání adresáta veřejné správy, je otázkou skutkovou, jejíž vyřešení vyžaduje zjistit mnoho skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132).

61. Uvádí-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že správní orgán I. stupně se ve sdělení ze dne 31. 10. 2018 vyjadřoval „pouze ke stavbě opěrné zídky výšky 1 m a na ní provedenému oplocení výšky 2 m“, nebere do úvahy dostatečně text dotazu žalobce (srov. bod 12 tohoto rozsudku), neboť ten směřuje (také) výslovně na kamenné pilíře. Správní orgány by proto měly posoudit nejen obsah sdělení ze dne 31. 10. 2018 (srov. bod 13 tohoto rozsudku), nýbrž také dotaz žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1), a to včetně přiloženého plánu. Správní orgány by se měly podrobně zabývat také tím, jaký vliv na eventuální legitimní očekávání žalobce v čase měly výsledky kontrol (místních šetření) a závěry na nich úřední osobou učiněné (popřípadě další opatření správního orgánu I. stupně adresovaná žalobci) ve vztahu k jednotlivým fázím realizace sporné stavby. Další skutečnost, která by měla být zohledněna při posuzování existence legitimního očekávání a dobré víry, představuje povaha sdělení ze dne 31. 10. 2018. Ačkoliv totiž ve své podstatě obsahuje informaci o tom, zda lze určitý záměr uskutečnit jen za předpokladu vydání rozhodnutí, nejedná se o předběžnou informaci ve smyslu § 139 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť tu lze poskytnout pouze tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákon. To však ve vztahu ke sdělení ze dne 31. 10. 2018 stavební zákon v žádném svém ustanovení nestanoví. Eventuální legitimní očekávání žalobce je tím oslabeno. Konečně při posuzování legitimního očekávání žalobce není bez významu, že jeho případná existence, z níž by za určitých předpokladů mohla vyplývat možnost realizace sporné stavby v rozporu s § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, se nedotýká pouze veřejných zájmů, jejichž ochrana je svěřena správnímu orgánu I. stupně jako stavebnímu úřadu, ale také zájmů osoby zúčastněné na řízení 2), která naopak může legitimně očekávat, že jakýkoliv stavební záměr na pozemku žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) nesplňující podmínky § 79 stavebního zákona bude vyžadovat územní rozhodnutí nebo územní souhlas. Tyto všechny okolnosti (jak ve prospěch, tak v neprospěch existence dostatečně silného legitimního očekávání žalobce) by měly správní orgány zvažovat. Jak však soud uvedl výše, má tato úvaha své místo až poté, kdy správní orgány na základě dostatečných podkladů a přezkoumatelným způsobem uzavrou, že sporná stavba podmínkám § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona nevyhovuje.
62. Závěrem soud pro úplnost uvádí, že namítá-li žalobce, že mu v důsledku porušení dobré víry a nesprávného úředního postupu úřední osoby správního orgánu I. stupně byla způsobena „finanční škoda a škoda na majetku“, může se domáhat náhrady škody či zadostiučinění újmy postupem a za podmínek podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. Zdejší soud jako soud rozhodující ve správním soudnictví není věcně příslušný k posouzení existence takového nároku, a proto se jím nemůže v projednávané věci zabývat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěné vady se stejnou měrou vztahují rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro jeho zrušení podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
64. Důkazní prostředky navržené žalobcem soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť by ničeho nemohly změnit na závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dokumenty nacházející se ve správním spisu se pak nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Nezastoupenému žalobci, který byl procesně plně úspěšný, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč. Tato částka představuje náklady žalobce na zaplacený soudní poplatek za řízení, na nějž uhradil 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč, je žalovaný povinen uhradit žalobci, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
66. Vzhledem k tomu, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nevzniklo jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů. Stejně tak soud neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele a ani osoby zúčastněné na řízení takové důvody netvrdily.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.